

[Elsø-Merete Ross.]

spilleren må være engageret i sin samtid og i fremtiden. Men er det ikke det ideelle krav, vi må stille til alle mennesker? Nogle mennesker ønsker politisk teater. Jeg tror, al god kunst er politisk i den forstand, at den får os til at engagere os og tage stilling. Eller også giver den os en glæde, som jeg opfatter som en samfundsværdi, som vi for ofte glemmer over alt det pædagogiske. Vort samfund trivedes nok bedre, hvis vi lidt ofte kunne udbryde et Eja for glæden! — for at citere Césaire.

Ministeren siger, at antallet af mennesker, der er tilfreds med den passive rolle som tilskuere, vil blive mindre. Men er tilskuere passive? Er de ikke aktive i deres sind, mens de følger spillet? Gennem en del af sine forslag synes jeg også ministeren er i modsætning til sin egen antagelse om, at antallet af såkaldt passive tilskuere vil tage til. Noget helt andet er, at der er et øget behov for aktiviteter med egen kunstnerisk medvirken hos befolkningen, og at dette behov delvis i hvert fald kan tilgodeses gennem fritidsloven.

Jeg er enig med ministeren i, at større forudsætninger for forståelse af den dramatiske kunst er af betydning også for kommende generationer af publikum. Forslaget om flere og bedre børneteatre er delvis begrundet i, at derved skabes der et bedre publikum for det voksne teater. Gennem amatørvirksomhed, som loven støtter, tror jeg også der kan skabes større forståelse for teatrets kunst.

I § 16 foreslås, at teaterforestillinger opføres på skolerne, og i bemærkningerne til paragraffen står der: „med efterfølgende diskussioner med skuespillere m. v.“ Her vil jeg gerne vide, om det drejer sig om debatstykker, f. eks. om skolen og dens ledelse, hvor et debatstykke kan egne sig udmærket som introduktion til en helt konkret diskussion, eller om der tænkes på diskussion om teatrets funktioner og teatret som kunststart. Efter samme paragraf er der hjemmel til teaterpædagogisk virksomhed i form af demonstrationer på skolerne af drama fra forskellige epoker osv. Jeg finder, det er en udmærket idé, men vil foreslå, at udgifterne hertil afholdes i nært samarbejde med undervisningsministeriet for de forskellige skole- og uddannelsesformer.

I mindst 30 år har man i USA benyttet skabende dramatik som undervisningsmetode i mange fag. Vi begynder også så småt at komme med på seminarier og skoler. Desuden benyttes forskellige dramatiske former som gruppeterapi i meget, socialt arbejde. Det kan begge steder føre til udmærkede resultater, når lederne er veludannede dertil. Dette arbejde bør bestemmes og støttes. Men jeg personlig synes ikke, at en teaterlov, hvis første sigte er støtte til teatret som kunststart, skal medtage disse aktiviteter. En del af vore museer er gratis i hvert fald nogle dage om ugen, udlån på biblioteker er gratis. Dramaten i Stockholm har forsøgt at spille gratis og haft stoppende fulde huse. Jeg ved godt, at vi ikke har råd til at lade teaterbilletterne være gratis, og at vi i denne lov forøger tilskuddet til billetkøbsordninger, så de bl. a. omfatter alle skoleelever og unge under uddannelse. Hvorfor har man for resten ikke for 67-årige billetter med i ordningen? Kan det ikke overvejes?

Af en undersøgelse fremgik det, at de fleste adspurgte ikke klagede over priserne på teaterbilletter. Men hvordan vil man så forklare, at ved de teatre, der giver 3 forestillinger til billig pris over hele salen før den rigtige premiere, står folk i kø fra tidlig morgen, og billetterne bliver revet væk? Mon det dog ikke har noget med prisen at gøre?

Angående støtte til privatteatrene og til de små teatre forstår jeg de betænkeligheder, ministeren har ved at følge teaterrådets forslag om en automatisk virkende støtteordning, selv om den ville være en stor fordel for teatrenes dispositioner og give dem mulighed for at turde eksperimentere lidt dristigere.

Støtten skal gives efter ministerens skøn over virksomhedens økonomiske behov. Det kan måske være rimeligt, men der tilføjes ordene: skøn over virksomhedens betydning; det skøn må blive meget subjektivt. Selv om teaterrådet og velsagtens dets forretningsudvalg, hvis medlemmers funktionsperiode foreslås begrænset til 2 år, bliver rådspurgt, vil det være vanskeligt for teatrets leder at vide, hvordan virksomhedens betydning vil blive vurderet.

Angående de små teatre, værksteds- og eksperimentalteatrene, vil jeg gerne vide,